

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Quibus Totum Hominis Christiani Officium Explicatur; Quídkue is fugere,
quid agere debeat, quàm exactissimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindelicorum, Anno M.DCCXII.

VD18 90637054

Discursus XXXIV. Quanta Confidentia in Betaissimæ Virginis protectione
habenda sit. Ne quis Christianorum in procelloso hujus vitæ mari dubiam
jaciat anchoram, ostenditur, quænam vera sit erga Dei ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51667)

(+)

DISCURSUS XXXIV.

*Plurimum spei in Beatissima Virginis Patrocinio
nos posse reponere.*

Uti savā in mari
tem pestate jactan-
tur, illud adhuc in-
ter secunda nume-
rare solent, si so-
lum offendant fir-
mum, in quo anchoram jactam
stabiliant. Ubi enim fundus luto aut
arenā obiectus fuerit, anchora; vo-
meris instar, instabile illud solum sul-
cando, navim non firmat. Miror
proinde Christianis non paucos spei
suæ, sublimis omnino & altæ, anchoras
temerè ubique jacere. Multi om-
nino sunt, qui sibi de salute certò
obtinendā blandiuntur, & de navis
suæ ad eternæ beatitudinis portum certò
appellendā, nisi suā in DEI Matrem,
salutis anchoram, devotione. Hunc
tamen devotionis, & animi tantæ Ma-
tri addicti fundum haudquaquam cu-
riosè explorant, nec pensi habent, sit-
ne arenosus ob tam multiplicem in-
stabilitatem, an ob tot fœdissimarum
culparum sordes lutosus. Proposi-
tum idcirco mihi est, hocce Discursu
dedocere errorem tantò nocentiorum,
quantò minus creditum, & ostendere,
quæ tandem sit genuina in Virginem
Matrem pietas ac devotio, quâ tutò ni-
ti possit nostra salutis spes; & quæ sit
adulterina, quâ absque temeritate, niti
non possimus.

R. P. Segneri S. I. Chirsi, Instr, Tom. III.

I.

II. Statuendum autem est ante om-
nia, quid sit Devotio in Matrem Vir-
ginem. Nihil autem aliud est De-
votio, si S. Thomæ credimus, quam
Affectio voluntatis ad alterius obse-
quium promptissimæ. *Devotio dicitur
à devovendo.* Unde ut devotus quis
dicimereatur, non est satis, quoquo
modo amicum esse, sed esse amicum
amicitiâ juratissimâ & addictissimâ,
quæ esse possit: haud aliter ac esse in-
flammarum, non est quocunque mo-
do accensum esse, sed esse accensum
ardore summè fervente, in claras
flamas prorumpente. Devotio igitur
in Virginem Matrem, hanc regulâ
stando, erit voluntas prompta ad effi-
ciendâ omnia, quæ redundent in glo-
riam ac placitum magnæ hujus Domi-
næ, Cæli ac Terræ Imperatricis. Un-
de cum ipsa de vera hac erga se piete-
te in Ecclesiastici libro loqueretur, his
maximè vocibus uti est: *Qui creavit Eccli-
me, requievit in tabernaculo meo, & di-
xit mihi; in Electis meis mitte radices.* O
voces pulcherrimas! Magnus ille
DEUS, qui fecit me (sic Virgo loqui-
tur) & postmodum dignatus est no-
vem mensium spatio in sinu meo ha-
bitare, ille, inquam, præcepit, ut pro-
fundas in cordibus Electorum suorum

Rrr

12.

radices mittam. *In Electis meis mitte radices.* Parui ego iustis imperijs, & alias omnino radices egi in magno illo, ac Regibus omnibus magis honorato, Electorum & Prædestinatorum populo; *Et radicavi in Populo honorificato.* Observevamus diligenter geminam hanc loquendi formulam, *mitte radices*; quod est radices profundè deorsum mittere, & *radicare*; quod est radicem in solo feliciter nutriti & adulescere: hinc porrò discimus, geminas esse debere veræ in DEI Matrem Devotionis conditiones, quæ omnibus fertilium plantarum radicibus communes sunt: ut sit profunda, & ut sit fertilis.

III. Debet igitur primò hæc in Virginem Matrem Devotio esse profunda, quæ non in superficie hæreat, sic ut in extimis tantum labris sistat; sicut sistit in eo, qui rem magnam præstare sibi videtur, cum Virginis Salutationes ad globulos, mille inter evagationes, decurrit; aut cum, tanquam arduum quid ausus, solo illi corpore famulatur, vel locum ipsi sacrum ad eundo, vel supplicum agmen comitando, vel à cibus abstinendo: dum interim Cor illi suum negat, quod ipsa præ corpore eorum habet ac unice exoptat. Huc enim radicibus illa suis penetrare desiderat, ut bene nobis faciat: *Mitte radicem deorsum, & facit fructum sursum.*

IV. Eandem Devotionem fecundam quoque esse oportet: non aliâ utique fecunditate, nec alterius magis fructus ferace, quam illius, quem ut produceret è terra cordis nostri,

Servator optimus sudores, sanguinem, vitam adedò ipsam profudit: ut nimirum inde extirparet omne peccatum; juxta illud Isaïæ: *Hic est omnis fructus, ut auferatur peccatum.* Arque hoc est, quod spectant omnia Naturæ & Gratiæ opera, omnia, quæ in nos sive ad hanc animalem, sive ad meliorem & spiritualem illam vitam beneficia Deus confert, tam ipse per se, ministro Sacramentorum; quam per manus sanctissimæ Matris suæ; destruere nimirum peccatum & eadem operâ reddere nos idoneos & capaces tam ad recipiendam Dei amicitiam quam Beatitudinè æternam, electis, & charis à DEO pridem præparatam. Neque aliud, pro tuâ in Deum, & nos charitate, quam hoc ipsum, vehementissimè etiam atque etiam desiderat Virgo Mater; cum non aliâ causâ faveat Peccatoribus, nisi ut faciat non Peccatores. Ideo magnes ferrum ad se trahit, ut imprimat illi virtutem eandem, quâ ipse pollet, semper respiciendi immotum Cæli punctum, seu Polum. Nec aliter Mater divina (quam S. Brigittæ testimonio Servator ipse Magnetem Peccatorum dixit) desiderio fertur insatiabili trahendi ad sese quotquot sunt, non ut maneat ferrum rubigine oblitum, & quod nativo pondere suæ tantum ad flagitia & cupiditates feratur, sed ut omnes ad Polum suum, Deum inquam, sese obvertant, aliud nihil, quam adorandam ejus voluntatem spectantes. Felices sanè ac fortunatos omnes, qui & profunditatis, & fructus hujus argumento conjicere possunt, suam in Dei Matrem devotionem

nem radices has beatissimas in corde suo egisse! Sic qui illam invenit, vitam invenit æternam: *Qui me invenit, inveniet vitam.*

V. Cæterum solatio vero ac genulino eorum, qui Matri huic Virgineæ se devoverunt, oportet me paucis demonstrare, quid ipsa apud Deum possit. Geminam in Oceano plenitudinem invenire est; primam, quæ capax est aquarum omnium, quas in sinum ejus totius orbis terrarum flumina velut tributaria effundunt: alteram, quæ sic redundat, ut omnibus fontibus subministrare aquas possit, quin isti unquam existerent. Gemina hac ratione plena est etiam Virgo Sanctissima; primam quidem ut DEI Mater, quia capax est Gratiarum omnium; alteram, quæ in alios redundat, ut Mater Electorum. Utramque hanc plenitudinem nostro commodo attentius consideremus.

VI. Dignitas Matris DEI, est mare tam amplum, tam latè possessum, ut ejus littora prospicere non detur. Si quidem ut DEUM ipsum spectat, S. Thoma teste, infinitatem quandam habet. Ille enim DEUS, qui Mundo quolibet, quamlibet perfecto, majorem perfectiorémque condere pro arbitrio potest; majorem producere Matrem, quàm Dei Matrem, non potest. *Beata Virgo ex hoc, quod est Mater Dei, habet quandam dignitatem infinitam ex bono infinito, quod est Deus. Et ex hac parte non potest fieri aliquid melius, sicut non potest esse aliquid melius DEO. Quæ sunt verba Angelici. Quàm ergo prodigose capax est Vir-*

go, ut Dei Mater est! Equidem secundam omnes Divinæ Providentiæ Leges, gratia in Virginem collata debebat respondere dignationi & gradui, ad quem à Deo erat evecta. Ne humanæ quidem Leges dubitare sinunt, an dignus sit gradu, ad quem quis Imperatoris nutu evectus est. *Sacrilegii, legii. C. inquit, instar est, dubitare, an is dignus sit, quem elegerit Imperator.* Vos proinde ipsi decernite, quam Divinæ Providentiæ injuriam ille facturus esset, qui dubitaret, an Virgo Beatissima ijs donata sit gratiarum opibus, quibus abundare decebat eam, quæ digna esset DEO Mater. Nefas omnino est ambigere, si S. Thomæ credimus. *Habuit gratiam sufficientem ad statum illum, ad quem erat electa à Deo, ut esset scilicet Mater Unigeniti ejus.* Eaque causâ Mater DEI sanctissima omnes Angelos ordinum omnino omnium, omnesque planè Cælesti tanto superat intervallo, ut non sit, qui metiri possit. *DEI Matris, & servorum DEI infinitum est descremen.* Et quamquam illa pars est Ecclesiæ, non tamen quocunque modo pars est; sed eâ duntaxat ratione, quâ Supremum Cælum pars est Universi. Ut enim Cælum hoc, seu Firmamentum, solo se omnibus alijs mundi partibus longissimo intervallo majus est, ita & Mater Divinissima solâ se ordinem quemdam constituit peculiarem, ad cujus excellentiam ac præstantiam reliqui omnes in unum collecti non pertinent: atque adeo plus illa pulchritudinis, plus excellentiæ, plus splendorum una habet, quàm reliqui Cæli Cæ-

l. Sacri. legii. C. de Crim. sacril.

S. Th. 3. p. 9. 7. ar. 10. ad 1. Suarez. 2. in 3. p. disp. 18. Sect. 4. Cornel. in c. 8. Proverb. S. Damasc. or. de Dorm. Virg.

ves univerti. *Formosa sicut Jerusalem.*
Sola tam speciosa, quam tota simul
Cælestis Solyma. Ad eam efforman-
dam gratia contulit, quidquid in vir-
tutibus fuit perfectius, quidquid præ-
stantius, cum in humano corde præ-
pararet sedem Regiam, dignam quâ
Dei Filius collocaretur. *Neque enim
I. Paral. 29. 19.* *Homini preparatur habitatio, sed Deo.*
Favus ille, qui nascitur apud Regis
cunis destinatur, elaboratur ab Api-
bus è cera lectissima, & præstantissi-
morum florum è succo conflata; an
dubitabimus, tantumdemne divina fe-
cerit Providentia in parando forman-
doque sinu, quem intra Regum omni-
um Rex erat nasciturus? Hinc, ut S.
Bernardinus affirmat, in ipso Con-
ceptionis suæ momento plus omnibus
Sanctis Beatissimam Virginem dilexit
Deus, *super omnia tabernacula Iacob*,
cum ab illo jam momento ut Mater
Dei diligeretur. Quin asserit idem
met Sanctus, magis Virginis hujus,
quam mortallum reliquorum omni-
um causâ Jesum DEI Filium huma-
nam naturam induisse. Et verò re
ipsâ, si vitam Christi omnem undecim
in partes tribuamus, inveniemus decem
primas totas impendisse perficiendæ
suæ Matri, eadem cum illa domo
commorando: postremam verò, ul-
timos nimirum tres Prædicationis suæ
annos, reliquæ Ecclesiæ perficiendæ,
peragrando diversa loca consecrâsse:
quâ quidem in re aded sibi Cor Chri-
sti complacuit, ut tum, cum moraba-
tur cum Virgine, quiescisse dicatur, *re-
quiescit in Tabernaculo meo.* Cum au-
tem nascentem Ecclesiam formabat

atque erudiebat, transeundo id fecisse
dicatur: *pertransit bene faciendo.* Ut
vel ipsa loquendi ratio nobis manife-
staret majorem sedulitatem, quam in
formanda Matre sua posuit, tanquam
præcipuo Incarnationis suæ fine: *Vir-
go Mater Dei, solum opus Incarnationis
DEI mei,* Magnâ animi mei volu-
ptate de hisce rebus, etsi sublimibus
admodum, dissero, non solum ejus vo-
luptatis percipiendæ studio, sed ut
vos, dum ista non satis capitis, vel hinc
altè in animum demeratis, quam in-
ferere cupio, summam de Sanctitate
Matris Dei, & de illâ, nullis verbis ex-
plicandâ, nullis cogitationibus perci-
piendâ, plenitudine ac capacitate,
quam vastissimus hic Maternitatis di-
vinæ Oceanus complectitur, æstima-
tionem: aded ut si animis vestris ma-
jores ac plures perfectiones identidem
objiciatis, nunquam tamen cogitatio-
nes vestræ admirandæ hujus Virginis
merita sint adæquatæ; nec omnia
illa laudum ac encomiorum flumina,
quibus illam exornare quoquomodo
potestis, amplissimum ac vastissimum
ejus Dignationis sinum sint impletu-
ra: aded fundum ille nullum ha-
bet.

VII. Pergamus ad plenitudinem
alteram, abundantiam, quâ & ipsa
Dei Mater se ostendit esse Mare Gra-
tiarum, dum nunquam dificiente
scaturigine tantam earum copiam in
genus omne humanum derivat. *Le-
gibus Cæsareis Amici, Domestici ju-
dicialis Advocatorum munere arcentur:
Domesticus Judicis à publicis actibus ar-
ceatur.* Sit sua Legi huic humanis in
Tri-

38.

S. Ioseph.
I. de Virg.
Mar. c.
10.Hom, 9
ad Pop.I. Dome-
sticus, C.
de Affi-
s. Do-
mest.
Orat.
Paris.

Tribunalibus reverentia : Divino coram Tribunali eidem locus non est. In hoc siquidem Deus amicissimos quosque, ac intimos suos tam non arceat pro nobis advocandi munere, ut benignitate planè incomparabili, elegerit Mediaticem & arbitram inter nos & ipsum; ipsam suam Matrem, illam è rebus conditis planè omnibus charissimam, illam tam Domesticam, ut tanquam Regina à dextera ejus sedeat; illam, quâ nulla magis ipsi connexa est, quâ nulla arctiori fœdere devincta; illam denique, cui Judex magis & intimiùs se obstrictam novit, quàm qui uspiam, & unquam existere homines possunt, Matribus suis sint aut esse possint obligati: cum ab ea vitam acceperit, cujus vel momentum unicuique pretiosius est, quàm omnis vita omnium, quæ esse possunt, rerum condendarum: & acceperit quidem voluntate & assensu ejus proprio ac singulari, utpote antè ab ea requisito. *Hei mihi, quot ad salutem via!* agebat S. Joannes Chrysostomus, Quot, Deum immortalem! servandis nobis vias adinvenit Deus! Satis utique erat, si Advocatus noster esset is ipse, qui redemerat: quia tamen divinus hic Advocatus Judex etiam noster futurus erat, ut tantò firmitior stabiliorque esset de consequenda salute fiducia, illam etiam dare nobis advocatam voluit, ad quam unicè pertineret nobis favere, nostræque causæ defendendæ studere. Sæpe, si S. Methodio credimus. Miserationum Mater illos li-

berat, quos Filij Justitia damnaret: cumque totum ejus Regnum Mansuetudine nitatur ac Clementiâ, non curat, quæ sine ejus, qui opem poscit, merita; sed quid sua benignitas, quid congenita suavitas jubeant. *Spiritus Eccl. meus super mel dulcis.* Cogitate pro. 24. 27. inde, DEI Matrem Collum, ut multi SS. Doctorum loquuntur, esse Ellicentia, per quodâ Capite Christo, in nos omnis virtus, omnes gratiæ ac dona descendant: *Si quid spes, si quid salutis, si quid gratia in nobis est, ab ea noverimus redundare,* Melliflui Doctoris verba sunt, *Totum nos habere voluit per Mariam,* Magnam illam & admirabilem mediaticem. Observâtunt rerum naturalium scrutatores, animalia, quæ collo, eadem & voce carere. Quàm proinde miseram esse necesse est illam Animam, cui collum deest, per quod bona omnia in eam derivari oporteret? quomodo infelix auditi coram Divino Tribunali poterit tam nocenter mura? E diverso, ô beatam illam, ô fortunatam Animam, quæ Colli hujus cœlestis ac mystici ministerio nullo non momento supplices ad Deum preces vocêsque potest emittere!

VIII. Edicite; quanta vos auditorum vestrorum votorum impletet fiducia, si ad illa DEO commendanda, & causam vestram juvandam concurrerent omnes ordines Beatorum Spirituum, omnes Patriarchæ, Prophetæ omnes, Apostoli, & illæ tot Martyrum, quorum Purpurâ splendet Ecclesia, Myriades, Cæli-

tes reliqua ad unum omnes, Confes-
sores, Virgines, Viduae? quãtandem
ratione divina illa Pietas ad tot sup-
plicum voces posset esse surda? A-
thenis cum numerosissima Spectato-
rum turba omnis in plausus & jubi-
los effunderetur, ea tot vocum uni-
tatum vis fuit, ut quæ fortè per aëra
volabant aves, siderata & soni ve-
hementiã percussa in terram delabe-
rentur. Et tot charissimorum sibi capi-
tium vocibus posset non flecti divi-
na Beneficentia, ut quam illi cun-
que pro nobis postularent gratiam, non
illam confestim largiretur? Quanta-
cunque autem precum tam concor-
dium vis sit: major tamen est ac po-
tentior precum unus Dei Matris vir-
tus, & certius sola impetrat, quàm
Ecclesia omnis triumphans perinde
ac militans concordibus studiis vale-
ret impetrare. Quàm proinde non
vana, non futillis est spes, quam in
Sanctissima Matre reponunt, qui e-
jus nomini devoti sunt; quàm gra-
vibus de causis in ea spei suæ, imò
& securitatis ac quietis anchoram
defigunt? Tam est potens virgo hæc
Mater, ut eam ad potentiam opes-
que demonstrandas, & ad excitan-
dam in nobis earum fiduciam, ve-
locius nobis non semel obtingat sa-
lus, cum Mariæ nomen imploratur,
quàm dum vel ipsum Jesu Servatoris
nomen potentissimum invocatur. Est
hæc S. Anselmi assertio tam celebra-
ta: *Velocior est nonnunquam salus,*
memorato nomine Maria, quàm invo-
cato nomine Domini JESU. Novimus
quidem, non posse, nec facere hæc

tam admitanda Virginem virtute suã
propriã; sed totum hoc manare ex
divini Filij potentiã, qui ita vult fie-
ri; haud aliter ac Luna, etsi lucis
ipse ex se habeat nihil, sed totum
à sola mutuatur, hac tamen mutuã
luce citius effecta quãdam in terris
producit, quàm id Solis ipsius radij
præsent. *Ex lumine à sole mutuo, Joan. de*
quasi quidam secundus Sol, breviter Minian.
agit, ut quod Sol facit in anno, Luna l. 1. de
faciat in mense. Sic & Augustilli *Cosm. 3.*
suum ac potentiam divino Jesu nomi-
ni adscribat, videtur tamen pollere
virtute ad influendum ceterius, ita
volente ac disponente Magno illo Deo,
quem nonnunquam delectat majora
efficere, magisque stupenda, amico-
rum sibi charissimorum ministerio,
quàm ipse per sese efficiat. *Opera qua Joan. 14.*
ego facio, & ipse faciet, & majora hor-
rum faciet.

IX. Tantam autem Nominis San-
ctissimi gloriam dum commemo-
renere me non possum, quin in eos
acerbè invehar, qui occasione & mo-
mento quolibet, nullã neque causã,
neque reverentiã contempnim istud
ipsum proferunt: quin imò hoc eo-
dem, tam digno omni cultu ac vene-
ratione nomine, omnem suam insa-
nabilem effundunt: quin, quod est
execrabilissimum, ejus authoramento stabi-
llunt atrociam illa, de vindicta su-
menda, decreta & obstatam vo-
luntatem. O mortales planè indig-
nos Christianorum appellatione,
quam ex sacro fonte traxerunt, dum
tam contumeliosè habent nomen Ma-
tris

V. Men-
dox. in
Virid. l.
2. probl.
2a.

Sib. de
Excell.
Virg. c. 4.

tris Christi Jesu! Discant tandem, quae
 Sanctissimo huic nomini reverentia
 debeatur, vel ab ipso ejus Filio Chri-
 sto, qui, ut notârunt aliqui, nunquam
 Matrem suam in sacris Evangelijs Ma-
 riae nomine compellavit, Hebraeorum,
 summâ in Matrem veneratione, secu-
 rus morem, qui Personas, quos aliqua
 ipsis dignitas & excellentia venerabiles
 reddit, nomine suo proprio nunquam
 compellant. Non immeritò timi-
 dos nos esse, cautosque deceret in
 tribuendo hoc Mariae nomine ulli ex
 sequiore sexu, ne moribus ipsa suis
 id turpiter dehonestet. Et verò re
 ipsa invicta Polonorum Gens justo
 hoc impulsa metu, & tantae Matris
 reverentiâ non sinit Puellae cuiquam,
 dum sacris undis abluitur, hoc nomen
 imponi; quin etiam alibi ablutas, &
 hoc insignitas nomine, non patiuntur
 eo suis in Provinciis appellari: unde,
 cum Ladislaus IV. filiam Nivernensis
 Ducis esset dacturus, cui Mariae Aloy-
 siae nomen, vel in ipsis conjugij pactis
 hoc inter cetera esse voluerunt, ut de-
 inceps Regina, Matris Dei reverentiâ,
 Aloysia duntaxat diceretur. Verùm
 si Nationibus alijs, & parentibus non
 lubet hunc Polonorum morem imita-
 ri, sed filias suas Mariae nomine indî-
 gitare placet, id saltem cordi sibi ha-
 beant, ut majori eas diligentia & vigi-
 lantiâ educant, ne vita earum tanti no-
 minis Sanctitati minimè respondeat.
 B. Catharina de Herrera, siquando,
 quod solenter & industriè factitabat,
 deditam infami libidini feminam, ad
 vitam seriâ poenitudine emendam

induxisset, eamque Mariae nomine
 audisset appellari, suaviter eam indu-
 cebat, ut poneret tantisper tam vene-
 rabile nomen, dum rectarum actio-
 num studio numeròque, aliquantò se
 illo digniorem reddidisset. Si porrò
 tam cautè circumspèctèque utendum
 Sanctissimo Virginis nomine, etiam
 cum pietatis studio accersitur, vos ipsi
 vobiscum statuite, quàm probrosam
 sit facinus, illo ignominiosè abuti, for-
 dando libidinibus, profanando impre-
 cationibus & execrationibus, quin &
 perjurijs ipsummet non semel violan-
 do. Sed quò me abstulit zelus quan-
 tumcunque justus? revertamur in se-
 mitam. Si tam chara Deo est Virgo
 Mater ob illam Sanctimoniam excel-
 lentissimam; si patrocinium ejus tam
 potens, preces tam efficaces, auxilium
 tam promptum, quantum securitatis
 habebunt, qui verè ac seriò addicti illi
 atque devoti sunt? Jacte, jacte sanè
 in solum tam firmum spei vestrae an-
 choras, & certi estote, quantalibet in
 tempestate omnes vos maris procellas,
 fluctus quamlibet decumanos, elufu-
 ros. Quaecunque vos urgeat necessi-
 tas, ad eam confugite, ejus opem in
 arumnis poscite omnibus, omnibus
 eam in tentationibus implorate, &
 certa erit vestra falus.

II.

X. An autem tantumdem promit-
 tere sibi à DEI Matre poterunt, qui
 ejus cultui, sed ratione præposte-
 rà addicti sunt? Si quas aliquando
 ad

ad mentas idem erit adulterorum, quod legitimorum nummorum pretium ac æstimatio, tum enim verò & isti sibi polliceri poterunt, se effectis Patrocinij Matris DEI, non minus certò fruituros. Veritas est Deus; ac proinde aliud quàm veritas placere illi nunquam potest. *Veritatem requiret Dominus.* Nec aliud ab ipso Virgo didicerit; cum non alia res, inter omnes conditas, divinum Solem propius referat; perinde ac Soli huic materiato aliud Sidus nulum similius nobis videtur, quàm Luna. *Sol alter,* Sol fraudes non regit, sed aperit potiùs. Sic & Virgo. Quamti ergo vultis illa æstimer certas quasdam animas, quæ vulpium instar, præter unam pellam, boni in se continent nihil! Jufferat Deus etiam veteri in Lege, ut tota pellis vel ipsis in Sacrificijs victimis detraheretur, ut appareret, quales illæ etiam sub pelle essent. Et hoc facere vel nolit, vel nesciat illa, quæ *Sedes Sapientia* appellatur?

Levit. 1.

XI. Hic tamen necesse est, ut mentem vobis meam ac sententiam quàm diligentissimè explicem, cum gravissimus sit, qui hinc oriri possit, error. Duplici in classe sunt, qui nobilem hanc nomenclaturam Mariæ Devotorum ambire possunt, Peccatores: priori classe illi continentur, qui peccato serviunt ut Tyranno, vi quasi adacti; cum interim semper ac constanter anhelent occasionem & opportunitatem excutiendi durum illud, & infame jugum, quo Anima, eorum opprimitur. Alterius classis

sunt, qui peccato ut domino sponte electo serviunt, magna sua voluntate & voluptate ejus jussis obtemperant, & tantum non gloriantur ejus vestiri insignibus. Primi Sanctissimæ Matris obsequiis eum in finem utuntur, ut eorum ope crispantur ex miserrimo, in quo hærent, vitæ statu, & manum unam ad hanc Liberatricem potentem extendendo, rogant, ut prostratos erigat ex cœnosa, in qua volutantur, lacunâ, etsi interim alterâ manu pergant luto semet fœdare. Isti non terreantur: sed magnâ potiùs fiducia Idem ad Matrem istam clamant: *Succurre cadenti, surgere qui curat populo*: etsi enim necdum ipsi, quâ oportet, ratione Virgini huic devoti sint, viam tamen insistant, quâ ad genuinam hanc devotionem pertingant. Sacramentalia, quæ dicimus, gratiam non conferunt eo modo, quo ipsa Sacramenta; præparant tamen ad gratiam Sacramentorum recipiendam. Eadem est istorum Peccatorum, suo sub jugo dolenter gementium, conditio: quæ præstant Matri Virgini obsequia, ad Gratiam eos, veròsque à Despara favores præparant; Gratiâ ipsas non conferunt. Atque rem ita se habere, discite ex historia, quæ narra multam, ut confido, in Dei Matris ope fiduciam in vobis excitabit.

XII. Juvenum nonnemo, ijs onustus flagitiis, quæ hoc hominum genus fragilitates, Deus autem abominaciones appellat, magnum illum Dei servum Nicolaum Zucchium, Romæ tunc degentem, totique urbi & Apo-
In vita
stolico

stolico dicendi genere, & rectissimis
vitæ exemplis notissimum, potens in
opere & sermone, accessit, noxas suas
sacrâ confessione expiaturus. Excep-
pit eum vir sanctus, ut consueverat,
humanissimè, & vices ejus intimè,
ac charitate sincerissimâ dolens, id
præcipuè egit, ut doceret hominem,
quantum ad recuperandam amissam
valerudinè adjumenti allatura esset in
Sanctissimam Matrem devotio: cum-
que eam in opinionem penitus ad-
duxisset, tandem ad vindicandas no-
xas præteritas hoc tantum pœnæ im-
peravit, donec iterum se Sacerdoti si-
steret, quot diebus manè lecto egressus
angelicam salutationem decurreret,
simulq; eidem Virgini oculos, aures,
manus, totumq; corpus offerret, etiam
atque etiam rogans, dignaretur hæc eo
die ut rem suam custodire; hoc idem
repereret vesperi cubitû concessurus,
triplici in super osculo terram libando.
Paruit suadenti Juvenis, fructu non
magno. Nec tamen prudens Arbitr
aliud deinceps jussit; donec Juvenem
incessit cupido extera visendi Regna:
& opportunè aderant alii nobilitate,
ac vitæ genere ipsi simillimi, quos
eadem accenderant desideria. Vale
proin Confessario suo dicens, isto
ad iter monito ab eo eruditus abiit:
pergeret constanter, & majori indies
fervore, Deiparæ se commendare,
ad gratiam vitæ corrigendæ impe-
trandam, nec ea quæ hætenus, ma-
ne ac vesperi obsequia unquam omit-
teret. Aliquot post annos rediit Ro-
mam Juvenis, eumque quem prius,
R. P. Segneri S. J. Christ. Inscr. Tom. III.

animi sui Arbitrum accessit, qui non
minore suo solatio ac gaudio, quàm
admiratione, in alium planè hominem
suum pœnitentem mutatum invenit,
tam alienum ab omni obscœnitate, ut
quæ prius habuerat in delitiis, jam
magno opere horreret. Rogatus tan-
tæ metamorphosis causam, respondit;
Sanctissimam Matrem, modico illo ob-
sequio constanter cultam, puritatis
optatæ gratiam à Deo sibi denique im-
petrâsse. Neque hic illustrium Dei
Matris favorum finis est. Cùm enim
idem Pater Nicolaus rem gestam, pro
concione enarraret, audiit eum qui-
dam Ordinum in militia Ductor, qui,
cùm annorum plurium spatio turpis
mulierculæ amoribus irretitus fuisset,
statuit, eodem obsequii genere sibi
demereri Deiparæ, ad vitæ emendan-
dæ gratiam impetrandam. Tam fe-
liciter illi res cœssit, ut non diu post
abrupto penitus sordido commercio
jam alius viveret. Cùm autem de sua
in bene cœptis constantiâ plus æquo
sibi siceret, elapso sex jam mensium
spatio decrevit adire illius quondam
sux ædes, ut cognosceret, an & ipsa
pravæ vivendi assuetudini renunciâs-
set, an verò alteri cuiquam perditè ad-
hæreret. At ecce! cùm non procul jam
esset à limine, ubi aperto se expon-
bat pereundi discrimini, occultâ
quâdam vi repelli se sensit tanto spa-
tio, per quantum illa se plates porri-
gebat, sic ut tandem subtractâ ex ocu-
lis illâ domo, ad suæ ostium consist-
ret; clarâ intus luce collustratus, quæ
ipsi manifestabat, non ulterius se, quàm

magnæ suæ Domine manu, adjuvan-
tis in tempore opportuno, præfenti
fuisse periculo ereptum. Hoc ex e-
ventu illud in primis discamus, quod
aliud quærentibus se offert, quanto
Beatissima hæc Mater libentius vim
ac potentiam suam adhibeat ad nos ab
occasionibus pereundi eripiendos ac
avertendos, quam ad nos in illis, si
proprio arbitrio remerè in eas nos in-
gesserimus, servandos ac protegendos:
deinde autem illud in rem nostram
præcipuè colligamus, quantum opere de-
sideret ac cupiat in id operam suam
conferre, ut emergant ex sordibus
Peccatores, qui in illis inviti hærent, &
ejus opem implorant, ut emergant.
Hujus classis peccatorum illa se Ma-
trem vocat, illis ad S. Brigitam ver-
bis. *Ego sum Mater omnium Pecca-*
torum, sevolentium emendare. Hos
ipsa tenerè amat, sicut infirma mem-
bra Medicus, ut fanet, & ut artifex
informes ac rudes truncos, ex quibus
pulcherrimam statuam fingere cogi-
rat. Hi ergo magnâ omnino fiducia,
spe non dubiâ, ad hanc Matrem festi-
nent.

l. 4. Re-
vel. c.
238.

l. 4.
Meteor
c. ult.

XIII. E diverso quantum vultis pro-
bet Mater Sanctissima illius infelicis
& sordidi Peccatorum gregis obse-
quia, qui non cogitant peccata de-
ferere; quin imò illis ipsis obsequiis
ad liberius peccandum abuntur?
Manus, oculi, aures, & alia organa
in cadavere, si Aristoteli credimus,
nec manus, nec oculi, nec aures verè
sunt, sed nomen id æquivocè parti-
cipant. Sic obsequia, dona, preces,
jejunia istorum, non obsequia, non

munera, non preces sunt aut jejunia;
nec enim vel cum gratia eliciuntur;
vel ad gratiam præparant, imò semper
ab ea alienant longius, cum eo sine sint
facta, ut in peccatis impunè liceat
perdorare. De horum uno ali-
quo cum Virgo eadem S. Brigitæ lo-
queretur, nostisne, quid dixerit? Hic,
ajebat, dum mihi loquitur, crudissi-
ma rusticitate simul tergum obvertit.
Miles est, qui præpostere armis se ac-
cingit; & in pugnam progreditur,
abjecto gladio vaginam tantum præ-
ferens. His igitur, siquidem in
luto illis suo hæere ratum fixumque
est, denuntio, non inventuros eos a-
pud hanc Matrem, quas præsentat mi-
serationes; miserationes inquam, quæ
suis illos in flagitiis protegant. Nobili
Italiae urbe, densâ nocte tres Juvenes
oberrabant; quò autem tunc irent, non
est necesse me dicere, ipsi intelligitis.
Lumen secum in lucernâ probè clau-
sâ ferebant, quod tamen nescio quâ
ratione extinctum est. Circumfere-
bat unus eorum oculos, cum procul aspi-
cit lampadem virginis Matris honori
ante ejus imaginem alicubi accensam.
Expectate, igitur ait sociis, dum il-
luc properem, & candelam accen-
dam denuo: redibo festinus. Redi-
it, sed absque lumine: cum enim ad
imaginem illam accurrisset, jamq; lu-
men ex lampade mutuari veller, mo-
mento extinctus ignis est, & spem
Juvenis delasit. Revertebarur jam
ad suos; cum iterum ardentem lam-
padem observæ. Accurrit & ipse
denuo, ut suam luce lucernam ani-
met, quæ viam monstrat ducarq; per

per tenebras geminas & noctis concubinae & flagitii mediati: sed iterum momento Mariana illa lampas extinguitur; sicque extincta melioreta in Juvenis animo lucem accendit: agnovit enim errorem, réque, ut acciderat, sociis enarrata, meditati facinoris poenitens, domum suam reperit, probe jam edoctus, tam abundare Dei Matrem lumine, quo peccati tenebrae discutiantur, quam nullum habet, ut peccantium studia foveat. Dixi igitur paulò antè, non probari ejusmodi obsequia Deiparae; sed parùm dixi: non tantùm non probat, sed nonnunquam odit etiam, cùm eam cogant, ut parcius benignitatis suae, tam consuetae, tamque ipsi dilectae, effecta producat, ne illa in perniciem miseris cedant. Nutrix uberibus lacte plenis nihil cupit magis, quam ut inveniat, in quem derivet; unde aegrè fert, cùm frustra lac exudar. Sic & Mater divinissima dolenter fert obices illos consumaces, quos ejus gratiis accipiendis Peccatores opponant, dum simulatis illis potiùs, quam veris obsequiis prensant.

XIV. Sed nonne, dicit nonnemo, & illud multis historiis proditum est, etiam his peccatoribus perversis, qui Dei Matrem colunt, non ut emendantur, eandem fuisse propitiâ? Ita est: sed quid inde; An eadem sibi beneficia promittere omnes vel debent, vel possunt? Id quidem si ita esset, & si ab iis, quae semel iterùmve acciderunt, rectè disceremus, quid plerumque expectare debeamus, rectè facerent & prudenter, qui omniâ vinea-

rum sollicità & laboriosâ culturâ vasa domûs omnia implerent aquâ, expectarentque, dum Dei Filius Matris suae precibus motus, omnem istam aquam in vinum muret; quia literis proditum est, & Spiritûs sancti quidem digito, simile prodigium in Nuptiis Canaë Galilæae ad Matris Preces Filium *Joan. 2.* perpetrâsse. Non est hoc ratiocinari, sed desperare. Quis sic arguemem docuit, prodigiosos eventus exemplo ipsi esse debere, quid ipsi sit expectandum? Fuit, cùm nonnemo religionis ergò Lauretum profectus loculos invenit argento fartos, quod in itineris sumptus abundè suffecit. An sapienter aget, qui similis fortunæ fiduciâ se committet itineri, nec de necessariis quoquo modo sibi prospiciet? Si autem prudentiùm nemo exponit se periculo in negotio ac re momenti utique non maximi, cur sit qui se dubitet committere discrimini, in quo de aeternitate periclitatur? Ipsa hæc fiducia cùm non sit fiducia, sed stulta temeritas, nova noxa est: & hanc præmio ac mercede sibi compensandam quis sana mente credat? *Hi Marci*
prolixius accipient judicium, rectè in 12. 40.
hos Christi ista verba quadrant. Caveat, quisquis sapit, ne his securi comeatus tam fallacibus instructus literis Divinae se sistat Justitiæ: sentiet nihil ex præsumptione tam inconsulta in se utilitatis redundare; sed pro eo, quodd, ut sanctissimæ Matri devotus, liberè *l. eos ff.* comeate permittatur, periculo se exponet poenæ de se tanquã falsario sument. *ad leg. da. Crimi ne falsi tenetur, qui se promissio*
lita gessit, vel falso diplomate vias com. de fals. 10419, *Ses 2. XVI. sic*

XV. Nolim tamen Peccatores, etiam qui in flagitiis occalluerunt, modicum illud obsequii exterioris, quo se Deiparæ addictos monstrare student, omittere, licet nondum debitum ad finem, è suis sordibus emergendi, actiones illas suas referant. Idque hac causâ: quod fieri possit, ut ipsa Miserationum Mater certo suæ Providentiæ consilio, sibi manifesto, nobis autem occulto, impetret ipsis interiorius illud adjumentum, quo impulsus debitos ad fines quasiacung; sua obsequia referant. Salkem ad id seruiant, ne meritis pravis exemplis etiam aliis noceant. Sal putredinem à cadaveribus perpetuò non prohibet, efficit tamen, ut cum putrescere cœperint, foetoris minus quàm alia sale non aspersa, emittant.

XVI. Ceterum vera amandi Matrem Virginem lex est, quam pro amando Deo Vates Regius proposuit. *Ps. 96. 10. Quid diligitis Dominum, odite malum. Unde literulâ muratâ devotos Magnæ Dominæ sic ego alloquor, Qui diligitis Dominam, odite malum. Scandum enim est Regulâ Juris: Amicus meus, inimicus inimiçi mei. Qui aliter agit non Virginem, sed se amat, imò ne se quidem, dum perniciem ipse sibi accersit præsentissimam: hostis est animæ suæ. Tob. 12. 10. Qui diligitis Dominum, odite malum. Subeat mentem horum verborum memoria, quoties illam ut Reginæ saluastis. An cupitis forsan, omnes vestras salutationes totidem esse mendacia? Erant autem mendacia, nisi vos juxta ejus imperia Filium fueritis reveriti. Odite malum. Sunt*

qui peccato irascuntur quidem, sed non oderunt illud: unde ut repentini sunt iracundiæ motus, facillè sedantur, & mox à confessione peractâ cum peccatis reditur in gratiam. Hoc non sufficit, ut jure ac merito devoti Martiri Virgini dici possimus. Necessè est nodio in peccatum ferri, horrore inquam stabili, raro, ac permanente, qui omnem cum illo paucis aut induciarum mentionem excludat: non impetu repente exardescens iræ, qui mox desinat; nec animum constanter occupet. *Odite malum.* Odisse oportet peccatum ut malorum maximum, cum cetera complectatur planè universa: ut malum, quod privat omni bono & post se trahit omnem calamitatem. *Odite malum.* Non expectate, dum sexcentis culpis graves, sancto tum demum odio exardescatis: sed quam primùm miserâ vestrâ sorte, solâ ex imbecillitate labi contigerit, erigite vos & surgite, quamprimùm, & magnæ vestræ Matris opem non perfectoriè implorate. Verbo, ponite voluntatem peccandi, & plus in Virgine suavitaris ac benignitatis experiemini, quàm in ulla alia Matre: ita S. Gregorius VII. Pontifex affirmat, *Pone finem in voluntate peccandi, & invenies Mariam promptiorem Matre in S. Greg. VII. l. 1. tui dilectione.* Saluberrimum hoc odium præparabit ad Amorem pulcherrimum, illum videlicet, quo ipsa vos diligit, & quo vos diligetis illam; & hoc demum est, quod animis vestris altissimè insculptum cupio; ut

oderitis malum *Odite malum.*